

Het offer op het altaar van het echte

De eerste vraag:

Vandaag voelde ik mezelf zo oppervlakkig en nep en onecht toen ik tijdens de toespraak naar u keek. Het lijkt wel of er niets diepers in mij zit. Laten deze gevoelens zien dat ik nog geen centrum heb? Het is ook een schok voor me dat dit op dit moment mijn gezicht lijkt te zijn.

Bhagavato, niemand kan bestaan zonder centrum. Leven is onmogelijk zonder een centrum - je bent je er misschien niet van bewust, dat is iets anders. Het moet niet gecreëerd worden, maar alleen herontdekt. En let wel, ik zeg niet 'ontdekt', ik zeg 'herontdekt'.

Het kind in de moederschoot blijft zich helemaal bewust van het centrum. Het kind in de moederschoot is in het centrum, vibreert in het centrum, pulseert in het centrum. Het kind is het centrum in de moederschoot, hij heeft nog geen omtrek. Hij is alleen essentie, hij heeft nog geen persoonlijkheid.

Essentie is het centrum, dat wat je natuur is, dat wat door God gegeven is. Persoonlijkheid is de omtrek, dat wat gecultiveerd is door de samenleving; het is niet door God gegeven. Het is door de opvoeding (nurture), niet door de natuur (nature).

Als het kind uit de baarmoeder komt, komt het voor het eerst in contact met iets buiten zichzelf. En dat contact creëert de omtrek. Langzaam maar zeker wijdt de samenleving het kind op zijn eigen manier in. De christelijke samenleving zal van het kind een christen maken, en de hindoe een hindoe, enzovoort, enzovoort. Dan wordt conditionering laag voor laag aan het kind opgelegd.

In wezen zul je deze drie dingen vinden als je een goed ontwikkelde persoonlijkheid binnengaat. Ten eerste, een zeer dunne positieve laag - positief maar nep. Dat is de laag die maar blijft doen alsof. Dat is de laag waar al je maskers in zitten. Fritz Perls noemde die laag de 'Eric Berne-laag'.

Het is de laag waarin je allerlei spelletjes speelt.

Je kunt van binnen huilen, maar op die laag blijf je maar glimlachen. Je kunt vol woede zitten, je kunt de ander willen vermoorden, maar je blijft lief. En je zegt: 'Wat goed dat je er bent. Ik ben zo blij, zo blij je te zien.' Je gezicht toont blijdschap; dat is nep.

Maar om in een nep maatschappij te bestaan, heb je een nep laag nodig. Anders kom je net zo in de problemen als Socrates, Jezus en ik. Die nep laag zorgt ervoor dat je deel blijft uitmaken van de nep maatschappij; je valt niet uit elkaar. Het is een onechte wereld, wat we in het Oosten 'maya' hebben genoemd. Het is illusoir, het is allemaal onecht en nep.

De andere persoon lacht ook net zo onecht als jij lacht. Niemand glimlacht echt. Mensen dragen wonden met zich mee - maar ze hebben hun wonden versierd met bloemen, ze verbergen hun wonden achter bloemen.

Ouders hebben haast om het kind deze laag te geven. Ze hebben haast omdat ze weten dat het kind een bestaan moet leiden als lid van een onechte samenleving. Het zal voor het kind moeilijk zijn om zonder te overleven. Het werkt als een smeermiddel.

Dit is een heel dun laagje, een dun huidje. Krab wie dan ook een beetje en plotseling zul je zien dat de bloemen verdwenen zijn. Eronder zitten woede en haat en allerlei negatieve dingen verborgen. Dat is de tweede laag - negatief maar nog steeds onecht.

De tweede laag is dikker dan de eerste. De tweede laag is de laag waar veel werk verricht moet worden. Dat is waar psychotherapie om de hoek komt kijken. En omdat er een grote negatieve laag achter het positieve zit, ben je altijd bang om naar binnen te gaan, want naar binnen gaan betekent dat je door dat lelijke fenomeen, die vuile troep die je jaar in jaar uit je hele leven hebt verzameld, heen moet gaan.

Waar komt de tweede laag vandaan? Het kind wordt geboren als een zuiver centrum, als onschuldig, zonder dualiteit. Hij is één. Hij is in de staat van *Unio Mystica*: hij weet nog niet dat hij afgescheiden is van het bestaan. Hij leeft in eenheid; hij heeft nog geen afscheiding gekend, het ego is nog niet ontstaan.

Maar onmiddellijk begint de maatschappij aan het kind te werken. Ze zegt: 'Doe dit niet. Dit is niet aanvaardbaar voor de samenleving: onderdruk het. Doe dit, want dit is aanvaardbaar voor de samenleving en je zult gerespecteerd, geliefd en gewaardeerd worden.

Er wordt dus een dualiteit gecreëerd in het kind; op de omtrek ontstaat een dualiteit. De eerste laag is het positieve dat je aan anderen moet tonen en de tweede laag is het negatieve dat je in jezelf moet verbergen.

Het kind is onschuldig. Hij is onschuldig in zijn liefde, hij is onschuldig in zijn woede. Hij maakt geen onderscheid. Als hij verliefd is, is hij verliefd, en is hij helemaal verliefd. En als hij boos is, is hij helemaal boos, hij is gewoon pure boosheid. Vandaar de schoonheid van het kind. Zelfs wanneer hij boos is heeft hij een prachtige schoonheid, gratie - zelfs in zijn boosheid, omdat er totaliteit is. Volwassenen, zelfs als ze verliefd zijn, zijn niet zo mooi, omdat de totaliteit ontbreekt.

We creëren een scheiding in het kind, in elk kind. Onze samenleving leeft tot nu toe in een soort schizofrenie. De echte mensheid is nog niet geboren. Het hele verleden is een nachtmerrie geweest, omdat we de mens in tweeën delen: het positieve en het negatieve, ja en nee, liefde en haat. We vernietigen zijn totaliteit.

Deze twee lagen zijn onze splitsing. De eerste laag is positief en onecht, de tweede laag is negatief en onecht. Ze zijn onecht omdat alleen het totaal echt kan zijn. Het gedeeltelijke is altijd onwaar, want het gedeeltelijke ontkent iets, verwerpt iets, en het ontkende deel maakt het onecht. Alleen in totale acceptatie komt de werkelijkheid omhoog.

Bhagavato, het centrum is er in jou, maar je zult door deze twee lagen heen moeten graven, het positieve-en-onechte en het negatieve-en-onechte. En dan zul je in die oceanische eenheid vallen,

het totale, het hele. Dan zal er plotseling grote gelukzaligheid ontstaan: dat is satori. Het hoeft niet gecreëerd te worden, het is er al. Het hoeft niet eens ontdekt te worden, het hoeft alleen maar herontdekt te worden. Je hebt het al eerder gekend, vandaar de zoektocht - anders zou de zoektocht onmogelijk zijn.

Waarom blijven mensen zoeken naar gelukzaligheid? Omdat ze het gekend moeten hebben. Ergens diep van binnen blijft de herinnering aan die zoete momenten in de moederschoot, toen alles geruisloos en stil was, toen alles één was, toen er geen zorgen waren, geen verantwoordelijkheid, toen er geen ander was. Net als het paradijs.

Dat is de betekenis van het symbool van de Hof van Eden. De baarmoeder is de Hof van Eden. Maar je kunt niet eeuwig in de baarmoeder leven, vroeg of laat moet je er wel uit. En zodra je uit de baarmoeder komt, is de maatschappij verplicht om je op te voeden. De maatschappij en haar opvoeding is nog niet menselijk. Het is neurotisch, het is erg primitief, omdat het kind er niet door geholpen wordt om in zijn centrum te groeien.

Het helpt het kind niet om te groeien terwijl het alert blijft op het centrum. Integendeel, het probeert op alle manieren om het kind het centrum te laten vergeten en zich te vereenzelvigen met een onechte persoonlijkheid die de maatschappij hem geeft.

De maatschappij is niet geïnteresseerd in het kind, de maatschappij is geïnteresseerd in het voortbestaan van haar eigen structuur. De maatschappij is niet geïnteresseerd in het individu; ze is tegen het individu, ze is helemaal voor het collectief.

En het collectief is neurotisch en lelijk geweest. Maar de maatschappij is op het verleden gericht en het individu op de toekomst. Het individu moet in de toekomst leven en de maatschappij kent alleen het verleden waarin ze heeft geleefd. De maatschappij heeft geen toekomst, de maatschappij bestaat uit het verleden. En ze blijft dat verleden aan het kind opleggen.

In mijn visie, in een echte menselijke samenleving, zal het kind niets worden opgelegd - helemaal niets. Niet dat het kind aan zijn lot zal worden overgelaten. Nee, hij zal worden geholpen, maar er zal niets worden opgelegd. Hij zal geholpen worden om heel te blijven, hij zal geholpen worden om geworteld te blijven in de essentie. Hij zal niet gedwongen worden om zijn bewustzijn te verleggen van de essentie naar de persoonlijkheid. Het toekomstige onderwijs zal geen onderwijs in persoonlijkheid zijn, het zal een onderwijs in essentie zijn.

En dat is de betekenis van religieus onderwijs. Tot nu toe is er geen religieus onderwijs geweest. En wat jullie religieus onderwijs noemen is christelijk, hindoeïstisch of mohammedaans; dat is indoctrinatie, geen religieus onderwijs. Religieus onderwijs zal het kind helpen om zich te herinneren wat er al in hem zit, niet om het te vergeten.

Het echte onderwijs zal het kind meer meditatief maken, zodat het nooit het contact met zijn innerlijke wezen verliest. Het is heel goed mogelijk om dat contact te verliezen, omdat hij met anderen mee zal gaan. Hij zal anderen gaan imiteren, hij zal veel dingen van anderen moeten leren. Laat hem leren, maar laat hem zich ervan bewust worden dat hij geen imitator moet worden. Maar dat is precies wat er door de eeuwen heen gedaan wordt, en gedaan is. We leren kinderen om imitators te worden: 'Wees als Jezus. Wees als Socrates. Wees als Boeddha.' Het kind kan alleen echt zichzelf zijn en nooit iemand anders. En wat hij ook probeert te worden, het zal vals en onecht zijn.

Bhagavato, je vraagt me: *Vandaag voelde ik mezelf zo oppervlakkig en nep en onecht ...*

Dat is goed. Het is ontzettend mooi dat je het gevoeld hebt. Dit is het begin. Als je je bewust wordt van het onechte, kun je niet lang onbewust blijven van wat echt is - want je bewust zijn van het onechte betekent dat je ergens bent begonnen je bewust te worden van het echte. Misschien is het heel vaag, troebel, nog niet helder, nog niet transparant, modderig. Maar het begin is gemaakt.

Het onechte als onecht kennen is het begin van het echte als echt kennen. Dit is een goed begin, een veelbelovend begin.

Jij zegt: *Het lijkt wel of er niets diepers in mij zit.*

Je hiervan bewust worden, dat er niets diepers in mij zit', is de eerste stap naar diepte. Miljoenen mensen blijven denken dat hun oppervlakkige persoonlijkheid hun ziel is. Hun oppervlakkige persoonlijkheid heeft diepte, denken ze. Ze blijven erin geloven en door erin te geloven lopen ze hun realiteit mis.

Mijn functie hier is om je bewust te maken van het valse en het onechte en het oppervlakkige. En als het voor het eerst tot je doordringt dat je nep bent, doet dat pijn, want je hebt altijd het tegenovergestelde geloofd. Je bent altijd bij het idee gebleven dat je heel echt en diep bent, dat je hoogten en diepten hebt. Terwijl je niets hebt.

Op dit moment, zoals je bestaat, heb je geen diepte, geen hoogte. Je bestaat als persona; je bent je nog niet bewust van de essentie. En alleen de essentie kan hoogten en diepten hebben. Maar alert worden dat 'ik ondiep ben' is goed, enorm belangrijk, veelbetekenend. Vergeet het niet weer: onthoud het. Het zal pijn doen, het zal een pijn in het hart worden, het zal een wond worden. Het zal als een pijl zijn die dieper en dieper gaat, en het zal steeds pijnlijker worden. Dat is de reis die elke zoeker moet maken. Dat is de pijn die nodig is voor je wedergeboorte. Vergeet het niet en begin niet opnieuw te geloven in de oude nep persoonlijkheid.

Je bent niet wat je tot nu toe dacht dat je was. Je bent iets totaal anders. Je bent niet dit lichaam: je bent in het lichaam maar niet het lichaam. En je bent ook niet deze mind; de mind is er, maar je bent ver voorbij de mind. Jij bent de getuige.

Bhagavato, je zegt: *ik voelde mezelf zo oppervlakkig...*

Wie heeft dat gevoeld? Onthoud dat. Oppervlakkigheid zelf kan niet voelen dat het oppervlakkig is. Het zal geen idee hebben van diepte - hoe kan het voelen dat het oppervlakkig is? Ellende zelf kan niet voelen dat het ellende is. Er is iemand anders voor nodig, iemand die toestanden van gelukzaligheid heeft gekend. Alleen zo iemand kan zich bewust worden van ellende.

Ziekte kan zichzelf niet als ziekte voelen, alleen gezondheid kan ziekte als ziekte voelen. Onthoud dat.

Wie is zich bewust geworden dat 'ik oppervlakkig ben, ik ben onecht en nep en er lijkt geen diepte in mij te zitten'? Wie is dat? Die getuige ben jij. Dat is je centrum; je centrum komt omhoog uit de chaos van je persoonlijkheid. Dit is een groots moment, een moment van grote zegeningen: verlies het niet uit het oog. Hoe pijnlijk de reis ook is, je moet er doorheen, want het einde is volkomen gelukzalig. Dit is het offer dat elke sannyasin moet brengen: het offer van het onechte op het altaar van het echte.

Unio Mystica Vol. 1 #2.

Op het altaar van het echte deel 1.